

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt Danskernes Historie Online - Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

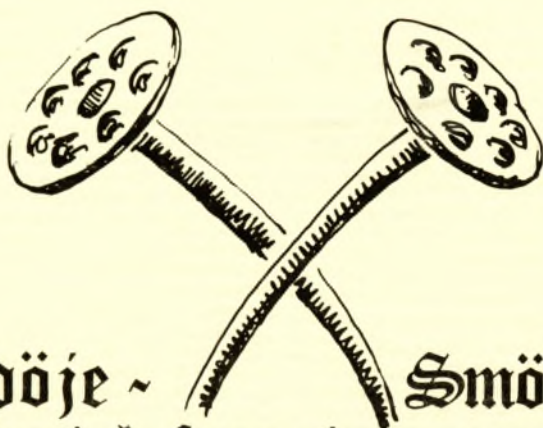
Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskeres Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

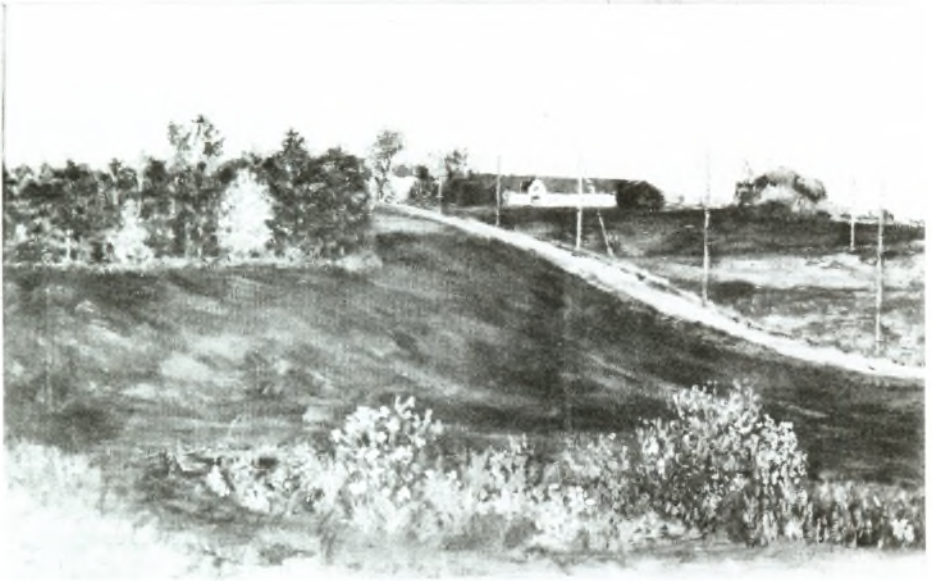
Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

Ledöje ~ Smörum
historisk forening og arkiv

8. Årgang Nr. 2 1986

Skebjergvej med Ormehøjgaard, maleri af Valborg Godtfredsen, 1966.

MALERIUDSTILLING, LØRDAG D. 30. AUGUST 1986

For et år siden arrangerede vi i Konfirmandhuset en udstilling af 29 malerier med lokale motiver, og nu kan vi allerede gentage successen, som man vist har lov at kalde det, med ca. 25 "nye" malerier. Blandt disse må det nok siges at være et scoop, at vi kan vise et maleri fra 1917 af Ledøje-Smørum sogneråd - med bl.a. Jens Smørum - og desuden portrætter af Anna og Jens Smørum, venligst udlånt af sønnesønnerne. Ellers er malerierne og de enkelte akvareller blandede, i alder og motivvalg, men stadigvæk med hovedvægt på Ledøje-motiverne.

Udstillingen, der er samtidig med "Aktivitetsdag" for LEDØJE-SMØRUM AFTENSKOLE, SMØRUM NATURSKOLE, AOF og FOF, kan beses i KONFIRMANDHUSET, FLODVEJ 73E, LØRDAG den 30. AUGUST fra kl. 12-16.

"DE SVENSKERNE GRAVE" PAA SMØRUMNEDRE BYMARK

Paa Smørumnedre Bys Søndermark ligger nogle Grusbakker, der i daglig Tale kaldes "De svenske Grave". Traditionen beretter, at her er jordet 18 svenske Ryttere, der blev nedhuggede af Omegnens Bønder i Krigen med Carl Gustav 1657-60.

Ved Gravning efter Grus i Bankerne fandt Ejeren af Marken, Gaardejer Albert Christoffersen, i August 1912 flere Skeletter af yngre Mennesker, og han var da straks klar over, at han her havde fundet "De svenske Grave". Der skete straks Indberetning om Fundet til Nationalmuseet, hvorefter Assistent Mathiesen foretog nærmere Undersøgelse. Udgravningen endtes derefter med det Resultat, at der her fandtes 10 Skeletter; de 8 Ryttere maa da formodes at være nedgravede i en Grusbanke ca. 20 Meter fra førstnævnte Banke, idet denne sidstnævnte Banke stadig af Traditionen har været betegnet som "De svenske Grave". Ligene fandtes hensynsløst at være nedkastede i en gravet Rende, ca. 3 Meter bred, og laa i en Dybde af ca. 1½ Meter under Jordoverfladen. Skeletterne var i det hele velbevarede; flere af Kranierne bar tydelige mærker af Øksehug og Stik af Høforke, og enkelte fandtes helt eller delvis knuste ved Slag. Paa Kranierne saa man endnu Haarrester; derimod fandtes i Graven ikke ringeste Spor af Beklædningsgenstande, Knapper, Spænder, Vaaben el.lign. - Skeletterne blev senere nedgravet paa Findestedet og Graven afmærket.

Om "Svenskedrabet i Smørumnedre" beretter den stedlige Tradition: Carl Gustav havde som slagen Mand maattet trække sig tilbage fra København og senere fra Lejren ved Brønshøj, og Københavns nærmeste Omegn var derefter befriet fra den fjendtlige Invasion; kun i Smørumnedre vedblev en mindre Trup svenske Ryttere at husere. I længere Tid turede de Dag efter Dag om i Omegnen for at røve og plyndre, og om Natten holdt de vilde Drikkelag i en af Gaardene, som de havde lagt Beslag paa. Bønderne i Smørum og Omegn fandt tilsidst Tilstanden uudholdelig og besluttede at gøre et alvorligt Forsøg paa at blive deres Plageaander kvit og samtidig hævne den ilde Medfart, de i henved tre Aar havde været Genstand for.

Efter Aftale lejrede Bønderne i Smørumovre, Smørumnedre, Sørup og Maaløv sig en Nat udenfor Smørumnedre By i Lavningerne bag Tofterne, og da Svenskerne havde endt deres Drikkelag og var gaet til Ro, tændte Bonden paa den Gaard, hvor de havde ind-

Svenskestenen ca. 1920.

kvarteret sig, Blus paa den nærliggende Bavnehøj. Dette var Signal til, at Tiden nu var inde til Angreb. Medens Kirkeklokkerne ringede, styrtede Bønderne frem i tætte Skarer mod Gaarden, væbnede med Økser, Høforke, Knipler og Pigkæppe, og anrettede et frygteligt Blodbad paa de søvndrukne Svenskere. Disse gjorde en rasende Modstand og søgte at gennembyrde Bøndernes Kæde, men omsonst. Under den voldsomme Kamp udstødte de vilde Hyl, Forbandelser og Trusler mod deres Banemænd, men tilsidst blev de alle nedhuggede, medens der ikke var falden en eneste paa Bøndernes Side. - Svenskerne havde truet med, at deres forsmædelige Død skulde blive hævnnet, naar deres Landsmænd atter kom til Byen, og Bønderne var derfor paa det rene med, at det gjaldt om hurtigst at udlette alle Spor af den blodige Daad. Næste Morgen ved Daggry kørtes de dræbte Svenskere ud paa Ormeheide paa Byens Søndermark, hvor de nedkuledes i den Grusbakke, der den Dag i Dag kaldes "De svenske Grave".

Hvad Tiden angaar, da "Svenskedrabet" fandt Sted, nævner Traditionen intet Aar, men kun Oktober Maaned. Imidlertid beretter Historien, at Stormen paa København fandt Sted 10. Febr. 1659; at Carl Gustav efter denne trak sig tilbage til Lejren ved Brønshøj med Resterne af sin Belejringshær, og at denne Lejr derefter i længere Tid var Hjemsted for et Observationskorps på 3000 Mand, der først drog bort 31. Maj 1660, altsaa efter Fredsslutningen. Mulig har da de 18 Ryttere i Smørumnedre været en frem-skudt Post fra Lejren, og i denne har man vel aldrig erfaret noget om "Drabet"; var man her kommen til Kundskab om dette, var

Mandagen d. 15. Juni, Valdemarsdagen, foranstalter Medlemmer af „Historisk Samfund“ i Smørum Sogn et

offentligt Møde,

afholdt i Smørum.

Mødet aabnes i Edelgave Have Kl. 2 med Foredrag om „det gamle Edelgave“. Mødet forlægges derpaa til „de svenske Krigergrave“, hvor en Mindesten, rejst af Omegnens Beboere, afsløres. Mødet afsluttes derpaa med Forevisning af Smørum Kirke med Foredrag. Efter Mødet Fællesspisning paa Kroen Kl. 5¹/₂.

Deltagere, der ankommer hertil over Maaløv, vil blive afhentede paa Stationen ved Toget Kl. c. 1, naar Anmeldelse om Antal inden 13. Juni sker til Hr. Dyr læge *Thayssen Petersen*, Smørum. Anmeldelse til Deltagelse i Fællesmaaltid à 2 Kr. ^{30 ø.} pr. persona, bedes ligeledes tilstillet samme inden angivne Tid.

—

Indbydelse til afsløring af Svenskestenen, den 15. juni 1914.

der vistnok taget en grum Hævn. Tidspunktet for Massakren kan vel derefter sættes til Oktober 1659.

Smørum Sogns Bønder led under Svenskekrigen saa uendelig stor Overlast, at man ikke kan undres over, at de tilsidst rejste sig for med væbnet Haand at nedslaa deres Plageaander. Ved Tingsvidne, ført paa Smørum Herredsting, blev det godtgjort, at "1658 blev i Smørumovre samtlige Beboere forjagne fra Hus og Hjem og maatte søge Tilflugt i Moserne, indtil Sauveguarden kom til Byen. Fjenden tog al Afgrøde og Straa, og Bønderne maatte udlevere alt, hvad de pegede paa, at de tilsidst næppe havde det, de kunde opholde Livet med." - Samme Aar blev der ikke saaet Rug til tre af Byens Gaarde, da Beboerne var aldeles forarmede efter Byens Udplyndring, og en fjerde Gaard, som Mand og Kone var fradød, blev helt nedbrudt, og i dens Mark var kun saaet 3 Skpr. Rug. "Alt Byens Kvæg havde Fjenden ranet paa nær 3 Kid." I Smørumnedre blev de fleste Mænd jaget fra Gaardene. De enkelte, der "hyttede" sig, maatte dog gaa stor Nød og Elendighed i Møde, da Fjenden kom i Høstens Tid og bemægtigede sig hele Afgrøden og ikke levnedede Bønderne saa meget som det nødvendige til Livets Ophold."

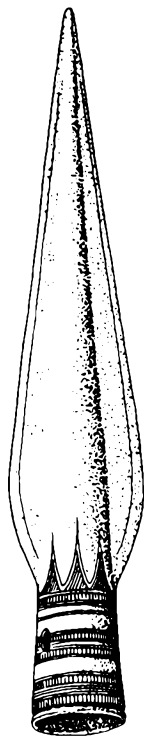
1659 blev der ikke saaet saa meget som en Skp. Rug i Byens Marker. Sognefogden Niels Hansens Gaard sløjfedes med Jorden; alt, hvad han ejede, blev ham fraranet, og han og Hustru blev mishandlede. Tre andre af Byens Gaarde blev ligeledes nedbrudte, og Tømmeret førtes til den svenske Lejr ved Brønshøj. I Rompe blev de to Gaarde ligesaa nedbrudte og Beboerne forjaget, og Markerne laa derefter i flere Aar øde, indtil der paa dem blev opført Herresædet Edelgave. - Flere Bønder blev ført til Kronborg, hvor de i lang Tid maatte "arbejde i Graven" eller "ved Pumpen" og udføre andet strengt Fæstningsarbejde; de nød her saa haard Behandling og slet og mangelfuld Forplejning, at de mistede Førlighed og Helbred.

Blandt dem, der led særlig Overlast i Svenskekrigens Tid maa nævnes Sognepræsten til Ledøje og Smørum Menigheder, Hr. Christopher Hansen. Præstekonen blev trakteret med Ørefigen af de svenske Soldater, og tilsidst maatte hun med sine 11 Børn flygte bort fra Præstegaarden, som flere Gange blev udplyndret; Præsten selv "maatte søge Ly i Markhytter og Svinestier" for at redde sit Liv.

J. P. Jørgensen.

(Årbog for Historisk Samfund for Københavns Amt, 1913-14.)

NYT FRA ARKÆOLOGIGRUPPEN

Som noget nyt vil arkæologigruppen fremover have en fast aften, hvor vi holder åbent sammen med Lokalhistorisk arkiv, nemlig den 1. torsdag i hver måned, fra 19.30-21.30.

Vi håber, at rigtig mange vil kigge indenfor, enten for at fortælle os om iagttagelser, de har gjort, eller for at få en snak om kommunens arkæologiske fortid.

I april 86 foretog arkæologigruppen en undersøgelse af jordene til Hindbærvangen II. Vi fandt 14 kogegrupper fra oldtiden - bopladsspor - men desværre var vejret meget dårligt, og byggearbejdet skred så hurtigt frem, at det var minimalt, hvad vi fandt. Kun nogle enkelte ubestemmelige keramikstykker samt lidt lerklining fra et oldtidshus. Fundstykkerne kunne måske være fra ca. 1000-2000 før vor tidsregning.

Vi kan igen i år glæde os over de arkæologiske udgravninger, som foregår i Smørumovre under ledelse af arkæolog Anne Preisler (se venligst foredragsrækken). Desuden foretages der her i sommer en beskæring og pleje af vore gravhøje, og vi vil gerne udtrykke vor taknemlighed over dette velkomne initiativ, som er med til at forskønne og bevare vore oldtidsminder.

Husk åbningsdagene: 4. sept., 2. okt., 6. nov., 4. dec.

GENERALFORSAMLING OG JUBILÆUM

Der bliver ingen Julestue i år, til gengæld bliver Generalforsamlingen og Arkivets 10 års fødselsdag slået sammen til et stort "Åbent hus"-arrangement, som foregår **lørdag den 28. februar fra kl. 14-18.**

FOREDRAGSRÆKKEN

- 7. oktober** **"Udgravningerne i Smørumovre"**
v/arkæolog Anne Preisler, der i forbindelse med en udstilling af de fundne genstande vil fortælle om de spændende fund.
UDSTILLINGEN vil også være åben lørdag og søndag d. 11.-12. oktober fra kl. 13.00-16.00.
- 4. november** **"Hverdag og fest i det gamle Mexico"**
v/cand.mag. Merete Sundby, der viser billeder og fortæller om bl.a.:
- Mexico før det aztekiske herredømme,
- Aztekernes møde med de spanske conquistadorer.
- 3. februar** **"Jelling Viet og Jelling Kirke"**
v/museumsinspektør Knud J. Krogh. Foredragsholderen er kendt for en række større udgravninger gennem de sidste 20 år. Nævnes kan Tjodhildes Kirke på Erik den Rødes boplads i Sydgrønland, Hørning Kirke ved Randers og Jelling Kirke ved Vejle.
- 7. april** **"De gamle Helligkilder"**
v/forfatteren Siegfred Svane, der stiller spørgsmålet: "Har de gamle kilder en særlig kraft?"
Vi ved, at for vore forfædre var kilderne en naturmagt, de ofrede til. I vore dage er de gådefulde, men en vigtig detalje i vores naturområder. Siegfred Svane har registreret 720 danske kilder og skrevet bogen "Danske Helligkilder og Lægedomskilder".

Foredragene finder sted i SMØRUM GAMLE SKOLE hver gang kl. 19.30. Prisen for hele foredragsrækken er 60,- kr., pensionister dog halv pris. Der kan købes kaffe med brød.

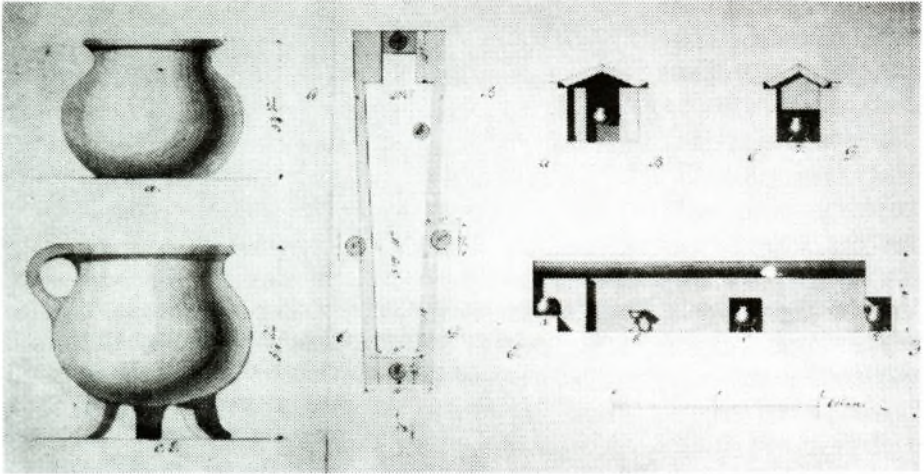
VEL MØDT!

GRAVENS VELLUGT

Når det gjaldt begravelser og omsorgen for de døde, hævdede den kristne kirke to principper, som bragte den i modsætning til de fleste andre religioner. Ligbrænding var totalt forbudt - den stred mod læren om kødets opstandelse - og man tillod ikke, at den døde fik nogen form for udstyr med i graven. Der er næppe tvivl om, at dette forbud mod gravgods har været en anstødssten for mange. Kirken kunne nok så meget forsikre, at livet efter døden ikke var en fortsættelse af jordelivet, og at det derfor var unødvendigt, ja forargerligt, at tage noget som helst timeligt med sig. Det hjalp ikke, for det var også et spørgsmål om anseelse. Nok udslettede døden standsforskellene, men alligevel -

Kirken måtte give sig, og det gik hverken værre eller bedre, end at gejstligheden, der havde ydet modstanden, var først til at bryde reglen. Ikke alene tilkendte den sig selv gravsteder inde i kirkerne, men præsterne kunne tillige jordes i det udstyr, som hørte til deres rang, ofte endda med kalk og disk, som det for eksempel blev ærkebiskop Absalon til del. Snart måtte privilegierne dog udstrækkes til fornemme verdslige, frem for alt kongelige personer, der herefter kunne gravlægges i fuldt skrud, og mod slutningen af middelalderen er der eksempler på, at stormænd har fået deres sværd med i graven. Men alt dette var altså kun for de udvalgte, det store flertal af middelalderens mennesker er kommet i jorden uden udstyr, ja måske endda uden kiste, blot med et svøb eller i nogle tilfælde deres dagligtøj. Enkelte gange kunne en rosenkrans snige sig ind, måske som udtryk for personlig fromhed.

Til det alleralmindeligste udstyr i oldtidens grave hører lerkar, der formodentlig har indeholdt mad eller andre livsfornödenheder - altså et oplagt hedensk træk. De i hvert fald måtte vel forsvinde med kristendommen? Det gjorde de ikke. Et af de tidligste og tillige bedst oplyste fund fremkom 1823 under jordarbejde i Roskilde Domkirke. Man traf her på en uforstyrret muret grav af typen med smal fodende og tag af munkesten. I kisten lå et skelet med smuldrende rester af dragten tilbage og ved skulderen kalk og disk - en præst altså. Af lerkar var der ikke mindre end fire, anbragt i hver sin niche i gravens fire sider og dækket med teglsten. Et var fladbundet, de andre trebenede "kuglepotter" med hank, godt pottemagerarbejde i rødbrændt ler med en tynd, klar blyglasur. Alle var fyldt med trækul.

Gravpottegraven, som blev fundet 1823 i Roskilde Domkirke, er bemærkelsesværdigt godt dokumenteret. På tegningen ses karrene i deres nicher samt to af potterne afbildet separat.

Siden er der dukket adskilligt flere af den slags grave op; man har nu kendskab til omkring 75 med i alt 180 "gravpottes" (som man kalder dem, skønt nogle faktisk er kander). Over to tredjedele af gravene er fra Lund og Roskilde, men selv om ikke alle hører hjemme ved domkirker eller klostre, kan vi nok gå ud fra, de har været benyttet af standspersoner, herpå tyder ikke alene beliggenheden, men tillige gravformen; der er ofte tale om murede grave. I de få tilfælde, hvor vi ved noget om den gravlagte, drejer det sig da også om folk fra samfundets top, som vi straks skal se.

Den ældste af disse identificerbare grave er fra Øm klosterkirkes højkor og har efter alt at dømme rummet bisp Peder Elafsen af Århus, død 1246. Den næste i rækken er Christoffer den Førstes grav, han døde i Ribe 1259 og hviler i domkirkens kor, hvor hans sandstenssarkofag henstilledes med en gravpotte ovenpå. At skikken også gjaldt kvinder, ser vi i Ringsted Skt. Bendt, hvor to dronningegrave har lerkar i nicher. Den ene rummer Erik Menveds mor, dronning Agnes, død 1304, den anden hans dronning Ingeborg, død 1319. Kong Erik selv - den i livet så pragtglade - der døde få måneder efter hustruen, er tilsyneladende gravlagt uden sær-

ligt udstyr, altså også uden gravpotter. Endelig kendes to ærkebispegrave i Lunds domkirke fra henholdsvis 1334 og 1390, hver med et lerkar.

For tidsfæstelsen af skikken er disse seks daterbare grave af stor betydning. Naturligvis kan man ikke regne med, at de præcist dækker dens levetid, men tager man tillige hensyn til karrenes form, kan tidsrummet nogenlunde sikkert begrænses til små to hundrede år, fra et stykke ind i 1200-tallet til begyndelsen af 1400-årene.

Om lerkarrenes funktion i hedenske grave er der, som nævnt, ingen særlig tvivl, men hvilken rolle kan de have spillet i de kristne?

En gennemgang af gravpotterne viser, at de er brugskar, de fleste må henregnes til dagligt lertøj, adskillige bærer spor af slid, og nogle viser tegn på fejlbrænding, altså sikkert billige sekundavarer fra lokale pottemagere. Det må derfor være indholdet, vor opmærksomhed skal rettes imod. I Roskilde-potterne var der, som vi har hørt, trækul, og det er langt fra enestående - ja faktisk er der trækul i alle de gravpotter, hvis indhold er os bekendt.

I denne serie af ret ensartede gravkar skiller et enkelt, fra en barnegrav på Smørum kirkegård, sig ud ved at være - ikke af ler, men af metal: et

Nok er malm-røgelseskarret fra Smørum, fundet 1861, af samme type som dem, der blev brugt i kirkerne, men adskiller sig dog fra flertallet af disse ved at have ben, hvilket kunne tyde på, det er fremstillet specielt til gravbrug. Et fund fra Lund peger i samme retning. - Fot.: Nationalmuseet.

støbt røgelseskar i lighed med dem, der blev brugt i kirkerne, atter med indhold af trækul. Og nu nærmer vi os sagens kerne, for røgelseskornene blev jo netop lagt på glødende trækul, det var betingelsen for, at de kunne udsende deres vellugt. Med andre ord, gravpotterne er røgelseskar, en yderst kristelig rekvisit, blottet for hedenske tendenser.

En nærmere belysning af emnet finder vi uden for landets grænser. Siden 1800-årene har franske arkæologer undersøgt et meget stort antal grave, der i tid og indhold svarer til de danske, og her møder vi igen gravpotterne repræsenteret ved dagligdagens keramik, blot er der i mange tilfælde slået huller i karrene for at skaffe luft til brændingen. Hvad mere er: talrige afbildninger viser brugen af røgelse ved begravelser, og på mange gravsten optræder engle, der svinger røgelseskar over den afdødes hoved. Lerpotter som røgelsesbeholdere ses dog kun på to fremstillinger, men de dokumenterer til gengæld anvendelsen både under ligtoget og ved ceremonierne i kirken. At de også fungerede under selve gravlæggelsen og i graven, fremgår ikke af billederne, men her kommer en skriftlig kilde til hjælp; den vil vi straks vende tilbage til. De arkæologiske fund er altså ikke ene om at bevidne den mærkelige gravskik, omend det ikke direkte fremgår, at potterne blev efterladt i graven.

Trods alt er fundene så tilfældige, at det ikke kan udelukkes, skikken har haft en større udbredelse, end man umiddelbart får indtryk af, men det ser i hvert fald ud til, at tyngdepunkterne har ligget i Frankrig og Danmark. Det er mærkeligt, for ganske vist var der livlig forbindelse mellem de to lande fra 1100-årenes slutning og gennem de to følgende

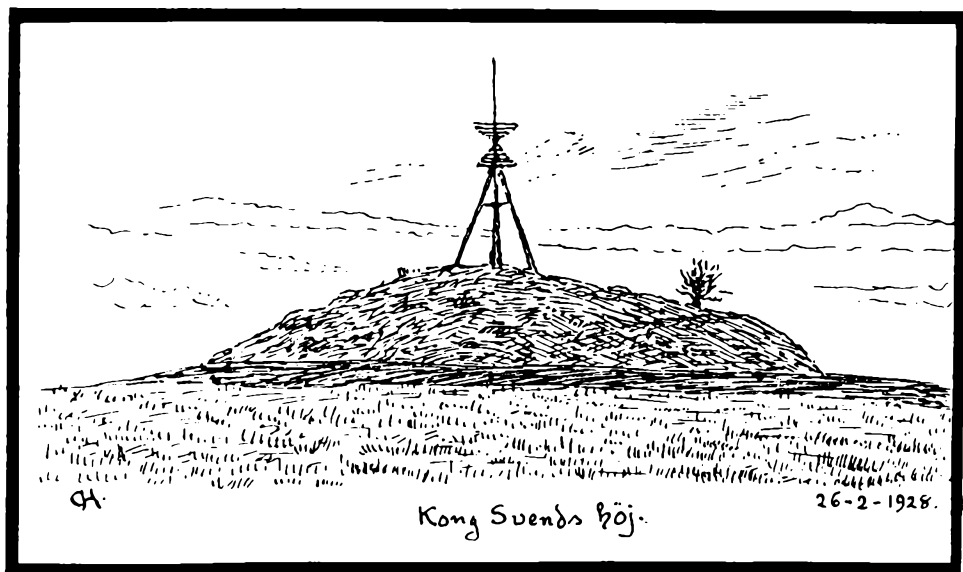
Fire gravpotter fra en anden Roskilde-grav, fundet ikke i, men uden for domkirken. De tre hankekar svarer nøje til fejlbrændte potter fra en keramikovn udgravet i Farum Lillevang, Nordsjælland. Højden er fra 6 til 10 cm.

århundreder, men på den tid søgtes Frankrig, Paris især, af studerende fra hele Europa, så påvirkninger derfra udgik i alle retninger, også sådanne, som var af langt større omfang og betydning end detaljer i gravskikken. Men Danmark fik altså sin del af disse kulturstrømninger. Danske kirkefolk studerede i Paris, og opførelsen af Roskilde Domkirke blev afgørende præget af moderne franske stilidealer. En franskmand, Vilhelm, som var skolet i et af de parisiske klostre, hvor der er fundet gravpotter, kom hertil og opnåede efter et dådfult liv at blive kanoniseret som dansk helgen. Ebelholt kloster, hvor han residerede som abbed, er udgravet, men - mærkeligt nok - ingen gravpotter blev fundet ved undersøgelsen af kirke og kirkegård.

En specialist i middelalderkirkens ritualer og deres symbolindhold, den franske biskop Durandus, udsendte i slutningen af 1200-tallet et værk om begrundelserne for de hellige tjenester. Om jordefærden oplyser han, at der i graven, når liget anbringes, på forskellige steder skal hensættes vievand og glødende trækul med røgelse, det sidste "for at fjerne ligstanken, enten for at den døde kan synes at have bragt sin skaber en velbehagelig duft af gode gerninger, eller for at vise, at bønners hjælp gavner den døde". En from, symbolsk, udlægning af noget, som åbenbart var en rent praktisk foranstaltning. Selv ligger Durandus begravet i Rom under et pragtgravmæle udformet efter tidens mest moderne, romerske smag og uden mindste spor af gravpotter.

Man fristes til at tro, at dette særlige udstyr kun er medgivet, hvor den døde selv eller de efterladte har udtrykt et personligt ønske om det, dog naturligvis efter kirkelige forskrifter. For os i dag har den fromme gestus en særlig betydning. De fundne gravpotter udgør - selv om en del i tidens løb er gået tabt - vel nok den største gruppe af nogenlunde hel middelalderkeramik, vi ejer herhjemme. Et værdifuldt supplement til byudgravningernes oceaner af skår.

Per Kristian Madsen.
(SKALK 1981, nr. 5)

Som det har stået at læse i lokalaviserne, har kommunen sat et beskæftigelsesprojekt i gang med retablering af syv gravhøje. Som den første blev Kong Svends høj sat i stand, og her ses en pennenegning af højen, som den så ud i 1928, signatur IH.

NYT FRA LOKALHISTORISK ARKIV

Vandskade og indbrud

Historisk Forening og Arkivs lokaler i Smørum gamle skole har i dette forår været forfulgt af uheld.

Vandskaden skete den 4. marts, mens foreningens sidste foredrag om "Landsbyspillemanden og landsbyfesterne" fandt sted i Konfirmandhuset. En hurtig alarmering fra Radio 83-folkene og omgående hjælp fra Teknisk Forvaltning begrænsede omfanget af skaden, fordi rummet blev så hurtigt ryddet. Det gik ud over studierummet og heldigvis ikke ud over magasinet, hvor de "rigtige" arkivalier ligger. Efter tørring er rummet og den lange gang, hvor vandet også silede ned ad væggene, nu blevet fint malede.

Indbruddet, der foregik i weekenden den 7.-8. juni, medførte fire opbrudte døre, men intet er forsvundet hos os. Derimod gik det ud over det rum, som arkæologen Anne Preisler råder over, hvor alt foto- og måleudstyr blev stjålet.

Sognerådsudstillingen

Vi har som tidligere nævnt fået forærende flere af de manglende billeder på plancheudstillingen om sogneråd. Men vi mangler endnu fire, for at samlingen er komplet fra 1909-1986. Det drejer sig om årstallene 1913-17, 1943-46, 1966-70 og 1978-82, så hvis nogen ligger inde med disse billeder, som må formodes at eksistere, så hører vi gerne nærmere, tak.

Efterlysning

Inden for Ledøje-Smørum Skytte- og Idrætsforening har der de sidste år været flere jubilæer at fejre: Badmintonafdelingen havde 25 års jubilæum i 1984, Fodboldafdelingen fejrede sine 75 år nu i 1986, og i 1987 kan Skytteafdelingen fejre noget så flot som 125 års jubilæum.

Lokalhistorisk Arkiv har fået forespørgsel om arkivalier desangående, men det var meget lidt, vi kunne hjælpe med, så vi vil hermed lade efterlysningen gå videre. Vi vil gerne formidle kontakten til "jubilæumskomiteen", hvis der er nogen, der har kendskab til, hvor der findes fotos, protokoller, meddelelser, avisomtale el.lign. om Skytteafdelingen.

Rettelse

I artiklen om familien Bindsbøll i forrige medlemsblad står der, at vi kun kender navn på fire af Jens og Karen Johanne Bindsbølls seks levende børn. Det var en lapsus, for J. P. Jørgensen nævner nemlig i sin bog sønnen Johan Herman Spleth Bindsbøll. Lokalhistorisk Arkiv har fra denne søns tipoldebarn, bosat i Viborg, modtaget nye oplysninger om og et foto af Johan Bindsbøll. Han blev født i Ledøje 1802, blev lærer først i Frørup og senere i Hejringe ved Nakskov, hvor broderen Severin Bindsbøll var biskop.

DET ER VEL NOK POESI

Revyvise fra 1940'erne, sunget af Carl Fischer.

Jeg vandrer tit i skoven langs med stien
og nyder freden og så poesien,
hvor er det smukt en dag at vandre ud
og se naturen skyde friske skud,
vi ved jo nok, hvorledes vi formeres,
så det skal altså ikke diskuteres,
men tænk, hos blomster ordnes alting af en lille bi,
det er vel nok poesi.

Man sidder i en have under hylden,
og man er helt betaget af idyllen,
så kommer frøken Brun med Madam Blå,
gu' ved, hvad nu det er, hun har hældt på,
det smager lisom the, men det er kaffe,
og cognac kan man heller ikke skaffe,
og så en go' cigar af dem med tangmadrasser i,
det er vel nok poesi.

Et kirkebryllup i en landsbykirke,
man hører brudens silkekjole knirke,
så tager præsten hans og hendes hånd,
imens han knytter hymens fine bånd.
Så går det atter hjem til Smørumovre,
der dannes espalier af brudens svogre,
og brudeparrets børn har fri fra skole alle ni,
det er vel nok poesi.

Mit ægteskab er yndigt og poetisk,
vort samliv er så nobelt og æstetisk,
min kone har en plads på et kontor,
hun tjener mer' end skattevæsenet tror,
hun kommer fra kontoret klokken atten,
så går jeg, jeg har arbejde om natten,
så jeg er aldrig hjemme, når min kone hun har fri,
det er vel nok poesi.

På Grønland er der store hvide sletter,
og der er også meget lange nætter,
for vinternatten går fra efterår
og til et stykke ind i næste vår;
når eskimoen gifter sig med skatten,
så skal det være li' før vinternatten,
det varer otte måneder, før natten er forbi,
det er vel nok poesi.

BESTYRELSEN PR. 18. FEBRUAR 1986

Fra venstre ses: Peder Madsen, Lone Brüsch, Poul Zeiler, Aase Thygesen, Rita Holm, Evy Qvistgaard og Anni Pedersen.
Desværre mangler Vilhelm Nielsen og Steen Asger Jensen.

HISTORISKE OPTEGNELSER OM LEDØJE-SMØRUM SOGNE

Historisk Forening har stadigvæk lærer J. P. Jørgensens snart berømte og uundværlige bog fra 1925 til salg for **kun 40,- kr.**

Der er utrolig mange oplysninger at hente i denne bog om kommunens fortid helt tilbage til Oldtiden, om Edalgaves ejerforhold, om kirkerne, om sagn og myter etc., så derfor er bogen også ideel som klassesæt til skolerne.

Bogen kan købes gennem bestyrelsesmedlemmerne, på Arkivet eller på Ledøje-Smørum bibliotek.

FORENINGENS BESTYRELSE

Formand:	Lone Brüsch	97 37 32
Næstformand:	Steen Asger Jensen	65 03 09
Kasserer:	Evy Qvistgaard	65 88 42
Sekretær:	Peder Madsen	97 38 33
	Vilhelm Nielsen	16 90 12
	Anni Pedersen	65 47 20
	Rita Holm, arkæologi	65 36 44
Suppleanter:	Poul Zeiler, foto	65 13 41
	Aase Thygesen	97 56 45
Revisorer:	Elin Jakobsen	
	Lars Jensen	
Suppleant:	Poul Clemmensen	

LOKALHISTORISK ARKIV:

Adresse: Smørum Bygade 35, Smørumovre, 2760 Måløv
Telefon: 02 - 65 44 04 (i åbningstiden)
Åbningstid: den 1. torsdag i hver måned, kl. 19.30-21.30
den 2. lørdag i månederne sept.-maj, kl. 11-13
og efter aftale.

Arkivarer:	Kirsten Fauk	97 50 63
	Aase Thygesen	97 56 45
	Edla Nikolaisen	97 51 95
	Pia Christensen	97 50 51

Dette blad udgives af:

LEDØJE-SMØRUM HISTORISK FORENING OG ARKIV
med Kirsten Fauk som redaktør.

ÅRSKONTINGENT 1986: kr. 50,- pensionister kr. 25,-

Foreningens bomærke er tegnet af Bent Eggert.

Arkivets bomærke er tegnet af Nya Sebulonsen.

Næste nummer af medlemsbladet udkommer i november.

De viste fotos af nyere dato er taget af:

Bent Nielsen (maleriet) og Holger Pedersen.

ISSN - 01090712

HOVE OFFSET 02 - 16 92 72